

Ügyiratszám: 8116-11/2013.

Tárgy: a Sanoma Digital Média Közép-európai
Zrt. fellebbezésének elbírálása

**A NEMZETI MÉDIA- ÉS HÍRKÖZLÉSI HATÓSÁG
MÉDIATANÁCSÁNAK**

1197/2013. (VII.17.) számú

HATÁROZATA

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (a továbbiakban: **másodfokú hatóság**) a Sanoma Digital Média Közép-európai Zrt. (1037 Budapest, Montevideo u 9., a továbbiakban: **Médiaszolgáltató**) által a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatalának (a továbbiakban: **elsőfokú hatóság**) 2013. április 26-án kelt, MN/8116-5/2013. számú határozata (a továbbiakban **elsőfokú határozat**) ellen benyújtott fellebbezését **elutasítja**,

és az elsőfokú határozatot

helybenhagyja.

E másodfokú határozat ellen nincs helye fellebbezésnek, a közléssel jogerőssé válik.

Jelen határozat bírósági felülvizsgálatát a kézhezvételtől számított harminc napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címzett, az elsőfokú döntést hozó hatóságnál előterjesztett keresetlevéllel lehet kezdeményezni. A keresetlevél benyújtásának a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, a keresetlevélben a keresettel támadott döntés végrehajtásának felfüggesztés a bíróságtól kérhető. A keresetet a bíróság tárgyalás tartása nélkül bírálja el, a keresetlevélben tárgyalás tartása kérhető.

Indokolás

Az elsőfokú hatóság hatósági ellenőrzés keretében vizsgálta a Médiaszolgáltató Story4 és Story5 csatornáinak 2013. februári médiaszolgáltatását. Az ellenőrzés során felmerült jogsértés gyanúja miatt hatósági eljárást indított, melynek során megállapította, hogy a Médiaszolgáltató Story4 elnevezésű adóján 2013. február 5-én 21:00:00-22:00:00 óra között 12 perc 20 mp, február 21-én 18:00:00-19:00:00 óra között 12 perc 25 mp, 23:00:00-24:00:00 óra között 12 perc 10 mp, valamint a Story5 adóján, 2013. február 14-én 21:00:00-22:00:00 óra között 12 perc 25 mp, február 21-én 22:00:00-23:00:00 óra között 12 perc 21 mp időtartamban sugárzott reklámot. A Médiaszolgáltató ezzel összesen öt esetben megsértette az egész órától egész óráig tartó időszakon belül tizenkét perc hosszúságban sugározható reklámok időtartamára vonatkozó, a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 35. § (1) bekezdésében foglalt előírást. A törvénysértés miatt az elsőfokú hatóság az Mttv. 187. § (3) bekezdése alapján 150.000 Ft bírság megfizetésére kötelezte a Médiaszolgáltatót.

A Médiaszolgáltató az elsőfokú határozat ellen – a fellebbezés benyújtására vonatkozó törvényes határidőn belül, a fellebbezési díj megfizetésének igazolásával – fellebbezést terjesztett elő.

A Médiaszolgáltató a jogsértés tényét nem vitatta, lényegében az elsőfokú hatóság által alkalmazott szankció ellen emelt kifogást. Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú határozat megalapozatlan és jogsértő, mivel az elsőfokú hatóság a jogkövetkezmények megállapítása során az Mttv. 185. § (2) és 187. § (2) bekezdésében foglaltakat jogsértően alkalmazta, nem tartotta be a fokozatosság és az arányosság elvét, mérlegelési jogkörét nem a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolta, és mindennek következtében nem a jogsértés súlyához igazodó szankcióval sújtotta a Médiaszolgáltatót.

A Médiaszolgáltató kifogásolta, hogy az elsőfokú hatóság a kiszabott bírság mértékének megállapításakor nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a jogsértéseket nem szándékosan követte el, hanem emberi mulasztás által okozott automatizmus következtében álltak elő, sem azt, hogy a jogsértések által semmiféle vagyoni előnyhöz nem jutott. A Médiaszolgáltató álláspontja szerint az elsőfokú hatóság az elsőfokú határozat meghozatala során ugyancsak nem vette figyelembe azon egyéb körülményeket, hogy a jogsértés által nem keletkezett érdemi, nézői érdeksérelem, a reklámidő-túllépések időtartamának rövidségére, illetve az öt alkalom időben és csatornák között is megvalósult eloszlására tekintettel a nézők valószínűleg nem is érzékelték a jogsértések megvalósulását.

A Médiaszolgáltató sérelmezte azt is, hogy a korábbi, azonos tárgyban indult eljárásokkal ellentétben a jogsértés súlya körében az elsőfokú hatóság nem értékelte a reklámidő-túllépések időtartamát sem, azok kifejezett rövidségét, és úgy alkalmazott a korábbi azonos tárgyú határozataiban megállapított összegeknél jogsértésenként 50%-al magasabb bírságösszeget, hogy ezen korábbi határozatokkal érintett esetekben az egyes reklámidő-túllépések időtartama többszöröse volt az elsőfokú határozattal érintett túllépések időtartamának, és az azokban vizsgált esetekben különösen hosszúnak minősített időtartamára az arányos szankcióalkalmazás körében kifejezetten hivatkozott. A Médiaszolgáltató ennek alátámasztására előadta, hogy az elsőfokú hatóság az alkalmanként kiszabott 30.000,-Ft bírság összegét azzal indokolta, hogy a jelen elsőfokú eljárást megelőző, azonos tárgyú MN/781-4/2013. számú határozatban megállapított 20.000,-Ft bírsággal egy alkalomnyi jogsértés került szankcionálásra, amihez képest az elsőfokú határozatban szereplő jogsértések száma ötszörösére emelkedett. A Médiaszolgáltató szerint az elsőfokú hatóságnak az MN/781-4/2013. számú határozatában megállapított szankció kiszabásakor figyelembe kellett volna vennie, hogy az azt közvetlenül megelőző, MN/30858/2012. számú azonos tárgyú határozatban 32 alkalomnyi, alkalmanként 1 perc 15 mp és 55 mp közötti időtartamú reklámidő-túllépéshez képest az MN/781-4/2013. számú határozattal értékelt ügyben mind az esetszám, mind a túllépések időtartama csökkent. Az elsőfokú hatóság azonban mindkét hivatkozott határozatban azonos összegű, alkalmanként 20.000,-Ft bírságot szabott ki a Médiaszolgáltatóval szemben, azaz nemcsak azt a körülményt nem értékelte a szankció megállapításakor, hogy a vizsgált reklámidő túllépés időtartama rövidebb volt a második esetben, hanem azt a tényt sem, hogy a reklámidő-túllépések esetszáma a megelőző eljárásban a megállapítottaknál 97%-ban kevesebb volt.

A Médiaszolgáltató szerint a jogsértések darabszáma nem vehető figyelembe a jogsértés súlya körében, tekintettel az elsőfokú hatóság azon gyakorlatára, hogy a bírság összegét esetenként állapítja meg, így automatikusan az arányosság követelményét érvényesíti.

A Médiaszolgáltató szerint az elsőfokú határozat indokolása nem tartalmazza az elsőfokú hatóság által a jogkövetkezmény megállapítása során figyelembe vett körülményeket, így azt sem, hogy az Mttv. szerinti ismételtség fennállása és a jogsértések esetszáma kapcsán a fokozatosság és az arányosság elveit milyen szempontok szerint alkalmazza.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében előadta, hogy a jogsértés súlyán és az ismételtségen alapuló fokozatosság semmiképpen nem indokolja az elsőfokú hatóság azon gyakorlatát, hogy a bírság meghatározásakor a megelőző eljárásban kiszabott egyedi bírságtétel összegét emeli mechanikusan, és nem veszi figyelembe a korábbi egyéb eljárásokban a reklámidő-túllépések hosszára, darabszámára tekintettel kiszabott bírságokat, azaz a fokozatosság elvét nem a Médiaszolgáltató működésének folyamatában érvényesíti.

A Médiaszolgáltató megítélése szerint valamely bírságösszegnek egy lépcsőben 50%-kal történő emelése a szavak köznapi értelmében sem minősül fokozatosnak, a jelen eljárásban pedig nem merültek fel olyan körülmények, amelyek az arányosság elvének alkalmazása mentén indokolnák ilyen nagy összegű szankció alkalmazását a Médiaszolgáltatóval szemben.

A fent kifejtettek alapján a Médiaszolgáltató kérte, hogy a másodfokú hatóság változtassa meg az elsőfokú határozatot, és a jogsértés kis súlyára tekintettel a fellebbezésében foglalt elveknek és indokoknak megfelelően jelentősen, a korábbi eljárásokban megállapított egyedi bírságtételek alá csökkentse az elsőfokú hatóság által kiszabott bírság összegét, ezáltal az Mttv. 185. § (2) bekezdésében foglalt fokozatosság és arányosság elvének megfelelő jogkövetkezményt megállapítva a Médiaszolgáltatóval szemben.

A másodfokú hatóság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 104. § (3) bekezdésének megfelelően az eljárás során az elsőfokú eljárást és határozatokat, valamint a fellebbezésben foglaltakat megvizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú hatóság megállapításai helytállóak, döntése és eljárása jogszerű, a fellebbezés megalapozatlan az alábbiak miatt.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében a jogsértés tényét elismerte, csak az elsőfokú hatóság által megállapított bírság összegét vitatta, azonban tekintettel a Ket. 104. § (3) bekezdésében foglaltakra, a másodfokú hatóság eljárásában az elsőfokú eljárás és döntés egészét vizsgálta.

A Médiaszolgáltató állításával ellentétben az elsőfokú hatóság a Médiaszolgáltatóval szemben kiszabott bírság összegének meghatározásakor figyelembe vette, hogy a jogsértéseket a Médiaszolgáltató nem szándékosan követte el, hanem emberi mulasztás által okozott automatizmus következtében álltak elő, valamint azt, hogy a Médiaszolgáltató a jogsértések által semmiféle vagyoni előnyhöz nem jutott. Az elsőfokú hatóság ugyanis elfogadta a Médiaszolgáltató nyilatkozatában foglaltakat, mely szerint a televíziós hirdetések értékesítésének érvényben lévő GRP alapú rendszerében nem lehet lineáris összefüggést megállapítani az adott órában felhasznált reklámidő hossza és a keletkező hirdetési bevételek között. Ezért az elsőfokú hatóság a bírság összegének a megállapításakor a Médiaszolgáltató által csatolt reklámtarifa táblázatot figyelmen kívül hagyta, **üzleti titok**

Az is levezetésre került az elsőfokú határozatban, hogy az elbírált jogsértést megelőzően 2011. január óta öt határozatában állapította meg az Mttv. 35. § (1) bekezdésének a megsértését a Médiaszolgáltató médiaszolgáltatásai vonatkozásában. A jogsértések közül az első hármat a Médiaszolgáltató a hatósági ellenőrzés által feltárt jogsértést megelőző 365 napon túl követte el, míg az utolsó kettőt, az MN/30858-4/2012. számú és az MN/781-4/2012. számú határozatokban megállapítottat 365 napon belül, ezért a jelen eljárásban elbírált jogsértés kapcsán az ismételtség Mttv. 187. § (4) bekezdésében meghatározott fogalmi elemei fennálltak.

Látható az adatokból, hogy az egyes jogsértések között rövid idő telt el, hiszen az MN/30858-4/2012. számú határozatban 2012 októberében, az MN/781-4/2013. számú határozatban 2012 decemberében elkövetett jogsértéseket bírálta el az elsőfokú hatóság, majd 2013 februárjában újabb jogsértést tárt fel. A közel kéthavonta elkövetett jogsértések kapcsán az elsőfokú hatóság joggal következtethetett arra, hogy a Médiaszolgáltatóval szemben korábban meghatározott jogkövetkezmények nem voltak elegendőek ahhoz, hogy a Médiaszolgáltatót jogkövető magatartásra szorítsák. Az említett 2012. decemberi jogsértés csak egy reklámidő-túllépést foglalt magában, ezért az elsőfokú hatóság nem emelte meg a korábbi MN/30858/2012. számú határozatában a Médiaszolgáltatóval szemben reklámidő-túllépésenként kiszabott 20.000-Ft-os bírság összegét. Azonban, mivel a Médiaszolgáltató ezt követően 2013 februárjában, vagyis a korábbi törvénysértéshez képest két hónapon belül ismét megsértette az Mttv. 35. § (1) bekezdését, jelentősen növelve a jogsértések esetszámát (5 alkalom), valamint mivel a jogsértés kapcsán ismételtség is fent állt, ezért az elsőfokú hatóság helyesen járt el, amikor a Médiaszolgáltató jövőbeni jogkövető magatartásra szorítása érdekében megemelte a korábbi MN/781-4/2013. számú határozatában egy alkalomra kiszabott 20.000,-Ft bírságot 30.000,-Ft-ra.

A Médiaszolgáltató szerint a jogsértések darabszáma nem vehető figyelembe a jogsértés súlya körében, tekintettel az elsőfokú hatóság azon gyakorlatára, hogy a bírság összegét esetenként állapítja meg, így automatikusan az arányosság követelményét érvényesíti. A másodfokú hatóság azonban hangsúlyozza, hogy az Mttv. 35. § (1) bekezdésének megsértése esetén, amennyiben a Médiaszolgáltató egy hatósági ellenőrzéssel érintett hónapon belül több alkalommal reklámidő-túllépést követ el, akkor a jogsértés súlyát az egyes reklámidő-túllépések hosszán túl azok esetszáma, gyakorisága is növeli, más egyeb, az esetre egyedileg jellemző körülmény mellett, és ez nem zárja ki, hogy a Médiaszolgáltatóval szemben kiszabandó bírság összegét a hatóság reklámidő-túllépésenként állapítsa meg.

A Médiaszolgáltató kifogásolta, hogy az elsőfokú hatóság az elsőfokú határozat meghozatala során nem vette figyelembe enyhítő körülményként, hogy az adott reklámidő-túllépéseket olyan időpontokban követte el, amikor azok során közzétett reklám szpotok kereskedelmi célja a nézők kisebb körében érvényesült. A másodfokú hatóság azonban rögzíti, hogy az elsőfokú hatóság helyesen járt el, hogy nem értékelte enyhítő körülményként a reklámidő-túllépések időpontját, hiszen érdeksérelem ezekben az esetben is történt. Az a tény, hogy az érdeksérelem kisebb körben érvényesült, mint az előző két jogsértés esetén (MN/30858-4/2012. számú és az MN/781-4/2012. számú határozatok), enyhítő körülményként nem írható a Médiaszolgáltató javára.

Nem helytálló a Médiaszolgáltató azon megállapítása sem, mely szerint az elsőfokú határozat indokolása nem tartalmazza az elsőfokú hatóság által a jogkövetkezmény megállapítása során figyelembe vett körülményeket, így azt sem, hogy az Mttv. szerinti ismételtség fennállása, és a jogsértések esetszáma kapcsán a fokozatosság és az arányosság elveit milyen szempontok szerint alkalmazta. Az elsőfokú határozat indokolási részében az alkalmazandó jogkövetkezmény fajtájának és mértékének meghatározása során ugyanis részletesen kifejtésre kerültek az ismételtség jelen eset kapcsán fennálló feltételei és azon körülmények (így a reklámidő-túllépések esetszáma, valamint az, hogy a Médiaszolgáltató részéről rövid időn, mintegy két hónapon belül ismét tapasztalta az elsőfokú hatóság az Mttv. 35. § (1) bekezdésének a megsértését), melyek megalapozták a jogsértés súlyosságát, s amelyek alapján a jogkövetkezmény mértékét az MN/30858-4/2012. és MN/781-4/2013. számú határozatokban megállapított bírságokhoz képest fokozatosan megemelte az elsőfokú hatóság. Emellett az elsőfokú határozat indokolási részében az arányosság elvének megfelelően az is szerepel, hogy az elsőfokú hatóság a korábbi MN/781-4/2013. számú határozatában megállapított bírság 20.000-Ft-os összegét vette alapul a Médiaszolgáltatóval kiszabandó bírság összegének meghatározásakor. Mivel pedig az elsőfokú határozatban megállapított jogsértések esetszáma ötszörösére emelkedett az előzőéhez képest, valamint a jogsértés kapcsán ismételtség is fent állt, ezért az elsőfokú hatóság helyesen jár el, amikor megemelte 50%-kal, azaz 30.000 forintra az előző jogsértések kapcsán megállapított 20.000-Ft bírságot, érvényesítve ezáltal az arányosság elvét.

Az elsőfokú hatóság jogszerűen állapította meg, hogy a Médiaszolgáltató öt alkalommal megsértette az Mttv. 35. § (1) bekezdésében foglaltakat, hiszen a Story4 elnevezésű adóján 2013. február 5-én 21:00:00-22:00:00 óra között 12 perc 20 mp, február 21-én 18:00:00-19:00:00 óra között 12 perc 25 mp, 23:00:00-24:00:00 óra között 12 perc 10 mp, valamint a Story5 adóján 2013. február 14-én 21:00:00-22:00:00 óra között 12 perc 25 mp, február 21-én 22:00:00-23:00:00 óra között 12 perc 21 mp időtartamban sugárzott reklámot. Az elsőfokú hatóság az Mttv. 187. § (2) bekezdésében rögzített mérlegelési szempontokra tekintettel – konkrétan meghatározva a mérlegelésben szerepet játszó körülményeket és tényeket - helytállóan választotta meg a jogsértés miatti jogkövetkezményt és a bírság összegét, melyet az elsőfokú határozat indokolása megfelelően alátámasztott.

A fentebb kifejtettek alapján a másodfokú hatóság az **Mttv. 165. § (1)** bekezdése, valamint a **Ket. 105. § (1)** bekezdésében meghatározott hatósági jogkörében eljárva, a már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és a Médiaszolgáltató fellebbezésének elutasítása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az eljárás során a **Ket. 153. § (2)** bekezdése szerinti eljárási költség nem merült fel.

A jogorvoslatról szóló tájékoztatás a **Ket. 72. § (1)** bekezdés **da)** alpontján, a jogorvoslat előterjesztésére vonatkozó tájékoztatás az **Mttv. 165. § (3)-(4)** bekezdésein, a tárgyalás tartására vonatkozó kérelemről szóló tájékoztatás pedig polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 338. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseken alapul.

Budapest, 2013. július 17.

a Médiatanács
nevében

dr. Vass Ágnes
az ülést vezetését ellátó soros elnök

dr. Kollarik Tamás
hitelesítő tag

Kapják:

Személyes adat